

ХИТРАТА ЛИСАНА

Имало едно момче. Имало един декар ръж. Подхранвало си я пръскало си я. Тъкмо станало време за прибиране, отишла една лисица и я събрала. Една година, две години.

– Ай, мамка му стара! – казал. – Тъкмо става за събиране, става ръжта ми готова и ми я крадат!

Дошла третата година. Отишъл да види ръжта. Колкото грозд. Казва:

– Ааа! Ще отида да събера хора – казва – да съберат гроздето. Излъгал нарочно. Скрил се. Лисицата дошла.

– Ха сега! Виждаш ли кой ми събира гроздето всяка година? Сега да те счупя ли?

– Недей, моля те! Ще те направя царски зет.

– Че за какво ми е да стана царски зет?! Добре, направи ме царски зет, та да видим!

Отишла лисицата у царя.

– Царю, от теб кокошката, от нас петела, искаме дъщеря ти.

– Е, ми какво! Шом искаш, ще вземеш!

– В неделя ще направим годежа. Ще дойдем с хората – казва, с нашите, да направим годежа.

– Направо сватба, никакъв годеж! – казал царят.

Взела лисицата и отишла. Имало в двора една голяма къща, богата много. Но много били стари старецът и жена му. Имали пет-шест калфи. Работели там. Отишла лисицата в двора, удушила стареца, и старицата. Хвърлила ги в избата. Отишла и казала на момчето:

– Чуй, ще събереш парцали, каквито и да са: бели, черни, всички. Ще отидеш към реката, оттатък – казал – ще минеш. Аз ще обадя на царя: „Паднаха хората ни в реката и се удавиха. Дрехите им станаха една по една във водата“. Водата като ги отнесе, ще кажа, че са хората.

Взел, събрал една камара парцали. Лисицата побягнала:

– Царю, царю!

– Какво има, ма?

– Бързо, нашите хора като идвали – сватбарите, всички в ре-